

Szembesítés

„Az 1994-es kudarc, a szocialista–szabad demokrata koalíció megalakítása után magam is beláttam, hogy a Fidesznek nincs más választása, jobbra kell nyitnia, ha nem akar marginalizálódni. Ebben azonban én nem kívántam részt venni. Nem is látták volna hasznomat. Nagy vonzerő lett volna a potenciális jobboldali szövetségesek számára egy volt marxista tanácsadó, aki ráadásul zsidó. (...)

A százszázalékos antikommunista retorika igényes ember számára intellektuálisan nem vállalható.”

(Bundula István – Gavra Gábor: *Bence György filozófia a mai és a régi Fideszről. Magyar Narancs, 2003. március 20.*)

„Hogy a nemzeti retorika mögött a határokon túli magyaroknak szánt pénz megcsapolása, a szomszédokkal való konfliktuskeresés és ennek a kisebbségben élő magyarságra háruló kellemetlen következményei állnak, a maga politikáját kommunisztázással »legitimáló« párt tagjai, hívei, miniszterei, államtitkárai között jócskán vannak korábbi, jól pozicionált MSZMP-tagok, ügynökök, szigorúan titkos állományú tisztek, besúgók. (...)

Létrejött egy kormány, amely persze esendő, nem kevés hibával működik, elkövet baklövéseket, de hétköznapi értelemben a normalitást képviseli.”

(Rádai Eszter interjú: *Pető Iván. Mozgó Világ, 2003. január*)

„Csakhogy a polgári körök becsatlakoztatása a nagypolitikába azt is jelenti, hogy a Fidesz tovább tolódik jobb felé: és ez nem sok jót jósol. A polgári körök – ha léteznek egyáltalán – a Magyar Demokrata politikai okkultizmusát és alvilági, kétségbejuttató butaságát, a sumer–magyar rokonságot, a komcsizást, az áprilisi két forduló közötti gátlástalan hazudozást, a klerikalizmust, a Nyugat-ellenességet, a politikai ellenfél esztelen, következőképp racionális cselekvésre képtelen gyűlöletét teszik meg a magyarországi jobboldali politizálás fő áramának – meg a parlamenti munka és ügy általában a »politika« megvetését és másodrendűvé silányítását.”

(Vállalta. *Magyar Narancs, 2003. március 6.*)

„Vigadós beszédénél összefogottabb szövegét jól előadva, Orbán a kudarcokat kipihent, magabiztos, támadó kedvű politikusnak mutatkozott. (...)

Igazolta, hogy ami a szószéki kommunikációs technológiát illeti, nem vitás, ma ő Kádár legjobb kései tanítványa.”

(Galló Béla: *Tolládsz, tomahawk. Magyar Hírlap, 2003. február 25.*)

„Többször megfogadtam már magamnak, hogy nem írok Orbánról, hiszen egy parlamenti demokráciában mégiscsak elsősorban a kormány tevékenysége a (köz)figyelemre méltó. Mégis újra kénytelen vagyok megszegni a szavamot – most éppen az 599-es ügy miatt. Vegyünk magyar árut – szólított fel minket az ellenzék vezére –, amelyet arról különböztethetünk meg a többitől, a vonalkód alatti szám 599-cel kezdődik. Vegyük a magyart és védjük, mert fogy a munkahely.

Nemcsak az a baj ezzel a javaslattal, hogy legalább 599 konkrét sebből vérzik, hanem az, hogy egy európai néppártot álmódó keresztény, jobbközép politikusnak egyáltalán eszébe juthat ilyesmi két hónappal az uniós népszavazás előtt.”

(Bolgár György: *Az 599-es ügynök. Magyar Hírlap, 2003. február 15.*)

„A Vigadó publikuma azonban nincs józan állapotban, mert nem akar abban lenni.

Ez a klakk most úgy érzi, nem tehet egyebet, mint hogy tapsol a hazugságoknak, és derül a rossz vicceken. Nincs alternatívája, mert nem látja Orbán alternatíváját. Arra emlékszik, hogy ez az ember kivitt két-háromszáz ezer embert az utcára, és nem hiszi, hogy bárki más képes volna erre. Ezért nem akarja beengedni a tudatába mindazt, ami kudarc volt abban a négy évben – legfőképp azt nem akarja felfogni, hogy a választásokat annak a négy évnek az »eredményeként« veszítették el. Tehát ájult révületben hallgatja a professzionális porhintést, és feladja morális skrupulusait. Ezért érzik úgy sokan még ma is, hogy Orbán hatalmát elvesztve is komoly veszélyt jelent. (...)

Mármint a jobboldal prominenseinek – tehát nem a Fidesz pragmatikusairól beszélek –, bizonyítandó, hogy léteznek, professzorostul és polgárostul számot kellene vetniük azzal, hogy olyan nemzeti idollal, akinek egy ötvenperces beszéd valamennyi passzusában sikerül elkerülnie az igazmondás luxusát, egyszerűen nem szabad együtt menetelni. Aki mégis megteszi, közönséges kalandor.”

(Mészáros Tamás: *Minőségi problémák. Népszava, 2003. február 15.*)

„A nemzetközi helyzet kedvezőtlen tendenciáit tovább erősítette az 1981 elején hivatalba lépett Reagan-kormányzat magatartása, nyílt törekvése a katonai fölényre, arra, hogy akár erő alkalmazásával is érvényre juttassa az Egyesült Államok uralkodó köreinek érdekeit. A

nemzetközi élet veszélyes tendenciáit erősíti az is, hogy a Reagan-kormányzat az ideológiai ellentéteket mindenképp fölé helyezve »kereszties hadjáratot« indított a kommunizmus ellen.”

(Kovács László: *A nemzetközi politika kérdései [A Magyar Szocialista Munkáspárt tanfolyama, 1984–85 című kötetből]*)

„Nálam nem a nemek, hanem az érzelmek és az egyéniség számít, bizonyos intelligenciaszinttel az ember már nem esik kétségbe, akármit is talál kedvese lábai között.”

(Varnus Xavér a homoszexualitásról. *Vasárnap Reggel, 2003. május 18.*)

„Magyarországon a választási hadjárat során és főként a két választási forduló között tömegméréteket jelentkezőt a fasizmus, nem mint összefüggő ideológiai rendszer, hanem mint lelki igény.”

(Eörsi István: *A fasizmus mint lelki igény. Népszabadság, 2002. május 2.*)

„A Trianon-toposznak a mai magyar közbeszédben elfoglalt helye mesterséges, történelmietlen és veszélyes. Mesterséges, mert az ország legnagyobb részét semmiféle személyes érzelem nem fűzte a versailles-i döntések nyomán bekövetkezett területvesztéshez, mielőtt az Orbán-kormány sikeresen a nemzeti öndefiníció részévé emelte volna.”

(Nyíri Pál, a CEU főmunkatársa: *Labszagú provincializmus [olvasói levél]. Népszabadság, 2003. június 4.*)

„– Járt rendszeresen riportra a kapitányhoz, Aczélhoz?

– Egy időben ő felügyelte a területemet. Kedveltem. Okosnak tartottam. Bár sok dologban észrevettem, hogy saját igaza mellett néhezen fogadja el mások igazságát.”

(Interjú Schiffer Jánossal. *HVG, 1996. április 29.*)

„Az emberiséget a barátság és a szeretet tartja össze. Ha Magyarországon a szeretetről beszélünk, akkor az Göncz Árpád.”

(Medgyessy Péter az SZDSZ küldöttgyűlésén, 2003. március 1.)

„A rendszer rossz volt, zsákutcába vezetett, ezért kellett megszüntetni. A rendszer felszámolásában – nyugodtan mondhatom – nem kis részem volt.”

(Nagy N. Péter – Tamás Ervin: *A kémügytől a kegyelmi állapotig – Medgyessy Péter miniszterelnöksége első hónapjairól. Népszabadság, 2002. augusztus 10.*)

Forró Tamás Medgyessy Péterről: „Teher alatt nő a pálma. Amúgy a huszonegyedik század Deák Ferencé.”

(*Népszava, 2003. május 27.*)

„A hibákból mindenféle komor következtetést lehet levonni Friderikusz Sándor jellemét és képességeit illetően... (...) Ha kell, elhiszem, hogy nem rosszból csinálja és nem számításból, egyszerűen csak egy szerencsétlen sznob, aki elájul, ha a miniszter félrelép, és szóba ejyedik vele, de ettől még a végeredmény nem lesz jobb.”

(Fáy Miklós: *Keljefelsanyi. Élet és Irodalom, 2003. május 16.*)

„Ha hazánkban ezt a szellemi teljesítményt szólásszabadságnak hívhatják, akkor tényleg nincs remény. (...) Az MTV-ben ma ugyanis egyforma erővel van jelen Juszt László, Gyárfás Tamás s végül, de nem utolsósorban Friderikusz Sándor. Ezek az emberek – a Kádár-rendszer hű és hűtlen fiai – teljesen alkalmatlanok arra, hogy megfeleljenek a XXI. századi demokratikus média-politika szakmai és etikai követelményének.”

(György Péter: *Ha élne Kádár... Élet és Irodalom, 2003. május 16.*)

„Mert Szaddám Huszeint kifejeztük a diktátorok sorából, pedig ő is komoly szintre vitte az elnyomó projektet. Talán fáj a szíve a Polgárvezérnek, hogy ő már soha nem lesz az iraki népvezérhez hasonló, nemzetközileg ismert közellenség.”

(Klivinyi Zoltán: *V, mint Viktátor. Penthouse, 2003. március*)

„Pályázni lehet új, kreatív ötletekkel, valamint ezek megvalósítására kidolgozott programokkal, melyek a legkülönbözőbb médiumokban tudatosítják, hogy mindenki kisebbségi.”

(*Internet: www.soros.hu*)

„Először is a jobboldali uraktól szeretném megkérdezni, hogy mikor fog a jobboldal bocsánatot kérni zsidó honfitársainktól, akiket bizony a Dunába is beléltettek, meg Auschwitzba segítettek deportálni a magyar csendőrök segítségével. Ezt a jobboldalnak fel kell vállalnia, ha önként azt mondják, hogy a baloldal vállalja fel '56 leverését.”

(Juszt László, *ATV, 2002. október 29.*)